

Književni osvrt – knjiga poezije „Pozajmljeni stihovi“, autora Steve Basare

Guram te niz ždrijelo, ali se vraćaš...

Multidijaloška opsesivnost vanvremenskih refleksija Steve Basare je zanemarjuća pred suočenjem sa prozno-poetskim otiskom njegovih stihova. Snaga njegove poetike je u prozi dok je snaga njegove poezije upravo u poetici pretpostavljajućih iskrenih, nepretencioznih marifetluka.

Marifetluka?

Da, upravo tako, jer kako drugačije nazvati njegove varijacije koje idu iz jedne krajnosti u drugu, koje se valjaju valovima čuđenja, da bi već na sljedećem iskoraku bili oluja namjera. Žestokih, jakih, glasnih.

Njegova ljubav je ožalošćeni, inspirativno usmjereni putokaz sreće, dok njegovo žaljenje, ne mržnja (nikada mržnja, nikada) je svjesnost čovjeka koji snagom bitka nadomješćuje slabost duha, ako i kada je ima. Slabost. Njegova slabost je, pak, nerijetko i snaga. Čitati Basaru moramo bistra uma i nadanja. Nikako predrasudama opterećeni. Bilo kakve vrste.

Njegovo žaljenje je vrijedno pomena, jer, dok se postavlja na pijadestal drugog i drugačijeg, on nijednoga trenutka ne zaboravlja sebe kao čovjeka, prije svega. Čovjeka koji jeste drugačiji, upravo zbog svijeta koji vlastitim, iskrivljenim slikama realne stvarnosti, ubija upravo...čovjeka u njemu.

Iako pogođen nemali broj puta, on se kao feniks iznova i iznova rađa kako bi upozorio ubice sopstvene opstojnosti da je nemoguće ubiti...ideju. Ona egzistira u rijetkima, a u u ovome autoru: *par excellence*.

Ideju?

Ideju opstojnosti jakih misli uobličjenih unutar objedinjenih pokretnih slova što se riječima pjesme zovu. Čak i onda kada gubi, on dobija, jer u padu, sa sobom u *Had*, on vodi moguće ubice ljudskoga u sebi. Da bi se iznova i iznova suočavao sa istim nemirima koji odjekuju damarima snova. Oni za njega jesu gruba realnost što pokušava snovima postati. Na onome svijetu.

No, kakav svijet rasipa pred nama ovaj autor?

Koje želje skriva unutar upozorenja višeslojnih značenja?

Jednostavnost mogućih alternativa mnoštvu suvišnih nadanja. Ne svojih, već onih što ruše, ili bar pokušavaju srušiti, most preko nemirne vode koja jeste upravo Stevo Basara. Vode koja ušću svome hrli.

No, nijednoga trenutka ne rušeci ispred sebe. Ni obalu, kao ni bilo kakvu prepreku što mu se na putu nađe. Idući ka ulijevanju u more sutrašnjice. One koja možda za sada jeste nemoguća, jer malo ih je sličnih njemu. Iskrenih, nepatvorenih znalaca pitkosti izražaja. Čak i kada nam izgleda daleko, u nekom svom svijetu opstanka, ide on. Hrli. Mada i sam zna da se, možda, kažem, možda, ta rijeka nadanja, neće uliti u more i/ili okean suštinske predanosti ljudskome u nama.

Ipak, kao što ni *apsolutna sloboda* ne postoji, do težnja usmjerena borbi za nju, tako i kod Basare višeznačan je sam proces, dok će proizvod procesa biti suvišan.

Suvišan? Da, jer čemu, iza toga težiti.

Ovako, dok stvara pretpostavke dobro je. Za nas, čitaoce prije svega. Njegove metafore, hiperbole, poređenja, buđenja, rađanja i nade nisu ništa drugo do pokušaj stvaranja čovjeka. Prije svega u sebi.

Put kojim je krenuo daje nadu da pjesnik može opstati. U proznom piscu. Ali i vice versa. Dok stvara, naravno, čovjeka i u nama. Čitaocima.

Sabahudin Hadžialić

književnik

Sarajevo, 17.5.2012.

Bosna i Hercegovina

Evropa